SCHÜTZE SMITS

GERMAANSCHE OVERTUIGING

UITGEVERIJ „STORM" AMSTERDAM

Broch 1791-2

ϟϟ

Schütze Smits

GERMAANSCHE OVERTUIGING

Ook de laatsten, die echt zijn zullen nog ontwaken, wanneer de zwaarden dreunend tegen de schilden slaan en de krijgshoorns roepen tot het laatste groote ding van deze onzalige tien eeuwen.

In den zomer van 1940 meldden zich de eerste vrijwilligers uit Nederland voor de Waffen-SS. Sindsdien zijn er reeds duizenden gegaan.

Deze Nederlandsche Waffen-SS-mannen waren het, die 22 Juni 1941 het bevel van den Führer volgend aantraden in den strijd op leven en dood tegen het bolsjewisme. De eerste vrijwillige frontsoldaten van ons Volk.

Eenige honderden vielen. Honderden werden gewond in den barren winter van 1941—1942. Doch het grootste gedeelte van hen keert eens weer. Zij zijn dan gegaan door de hardste school, welke er bestaat: het front.

Zij hebben geen vrees meer voor de ruimte, zij zijn de kleinheid en begrensdheid ontgroeit.

Zij zullen een nieuw geslacht zijn in ons Volk.

Zij zullen zooals de frontsoldaten in andere volken het hebben gedaan, het nationaal-socialisme verwezenlijken zonder compromissen of omwegen.

Een van hen spreekt in de volgende bladzijden namens hen allen.

Dat deze geest van het front nog niet overal wordt verstaan is mij bekend.

Doch ik weet, dat zij eens zal moeten worden begrepen.

Feldmeijer

Brief van den SS-Schütze Smits

,,Na zeven maanden aan het oostfront heeft men zijn kameraden leeren kennen. Wat in de eerste maand niet direct te begrijpen was, helderde zich reeds op in de tweede, in de derde maand begreep men het reeds volkomen en in de vierde werd dit weten omtrent karakter, zwakheden en bekwaamheden, niet slechts van anderen, maar in de eerste plaats van zich zelf, bevestigd. Eén ding moet men altijd weer constateeren: de soldatenopleiding is hard, grijpt de leerschool in de kazerne iemand reeds flink aan, dan doet de oorlog de rest — ten slotte is men een andere geworden.

Dit ,,andere'' is het, wat de Duitsche mannen van die der Noordwestelijke democratiën onderscheidt, ofschoon zij toch allen als Germanen denzelfden erfelijken aanleg hebben. Destijds reeds, in ,,Mei 1940'', toen de Duitsche troepen in Nederland binnentrokken, begreep men reeds iets van dat ,,andere'', van de — nog niet onder woorden te brengen — geschiedenisvormende kracht. Maar nu eerst, na de lange maanden van strijd in het Oosten, waarin veronderstellingen tot ervaringen konden worden, nu eerst is de tijd aangebroken om te probeeren eenige van mijn gedachten onder woorden te brengen.

Het was geen toevalligheid, dat in het neutrale Westen het boek ,,Homo Ludens'' uitkwam, een boek, dat al het menschelijke doen en laten als een spel beschouwde, zij het dan ook bij tijd wijle als een verheven. Bij een dergelijke denkwijze — die jammer genoeg niet slechts die van den schrijver is, maar ook de handelingen van velen in het Westen, zij het dan ook onbewust, bepaalt — zal men nooit den noodzakelijken ernst kunnen vinden om zich zelf tot den dood toe in te zetten.

Want, hoe fanatiek men ook spelen kan, toch blijft altijd het bewustzijn bestaan, dat het gaat om willekeurigheden en niet om het essentieele; daarom ontbreekt dan ook de totale inzet, het laatste offer en zoodoende ook de geschiedenismakende daad. Dat was de kern van onze levenshouding in het Westen: niet in nood opgevoed zag tenminste de jeugd het leven als

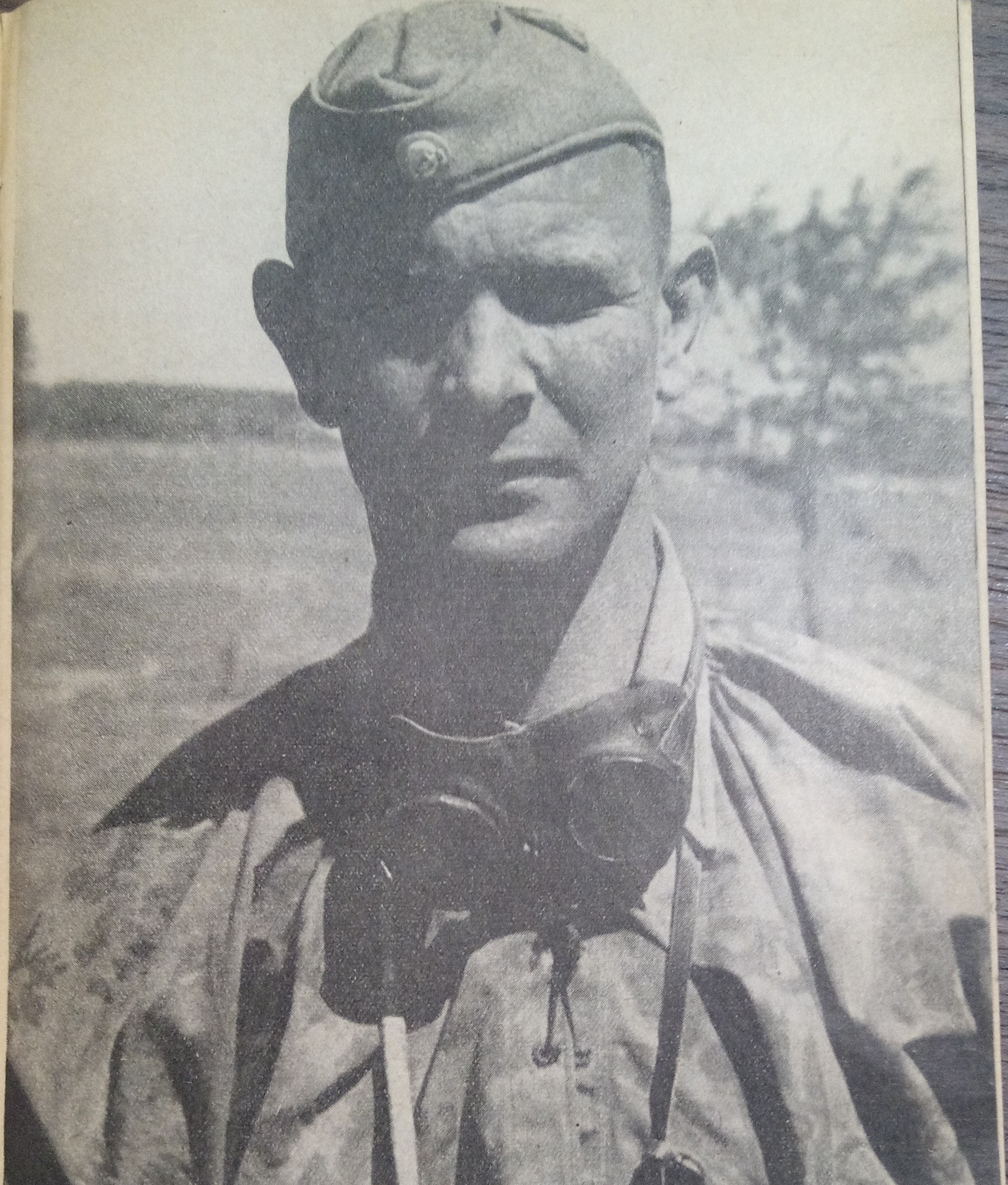

Foto's ϟϟ-P.K.-Thiele, Hummel en Fritz

met maskers gespeeld; ons ontbrak de ernst welke het geloof aan de onveranderlijke juistheid van onze idealen met zich brengt. Daarom wilden wij — in de diepste beteekenis van het woord — geen daden doen en zijn er zoodoende slechts in geslaagd oppervlakkigheden voort te brengen.
Ons leven was leeg, ofschoon met duizend kleinigheden gevuld, geen ideaal scheen ons groot genoeg om het te kunnen of willen wagen in zijn dienst het netwerk van tallooze overwegingen en bezwaren, waarin wij zoo stevig verstrikt waren, te verscheuren. En dus voegden wij ons naar het systeem, lieten ons drijven en leefden het leven, zooals het ons geboden werd, neutraal zonder risico, beschaafd, verfijnd, hoffelijk-huichelachtig en oneindig laf.
„Uit den toon vallen" was het ergste wat men doen kon en uit den toon viel zonder meer al het ware, groote, oorspronkelijke. Wie het leven speelt, wie zich niet hoeft in te spannen, verliest het contact met de scheppende kracht; hij geniet het geschapene zonder nieuws te scheppen en dat zoowel in materieele als ideeële beteekenis. De jeugd vertoonde zich aan ons — jammer genoeg — slechts als genietend, vadsig, onpolitiek en zonder problemen, onverschillig tegenover de laatste vraagstukken van het leven.
Weliswaar doet men met dit te beweren hen onrecht aan, die als jonge visschers, zeelieden of boeren een hard leven leidden. Maar voor de jeugd als geheel is dit toch wel juist. Temidden van dit onbekommerde leven viel de oorlog, hij zette achter alle alledaagsche gebeurtenissen de mogelijkheid van den dood. Hij, die uit onze gedachten verbannen was, hij leerde ons, dat er waarden zijn, waarvoor men dapper ook den laatsten ademstoot offert. Waar hij is, spreken niet langer holle pathetische woorden, maar moedige daden over die dingen die boven leven of dood staan.
Dit eerst gaf aan een aantal van ons het vaste geloof, dat alle twijfel en zelfspot overwint, die anders aan de wieg der daden staan. Wij wilden niet slechts met den mond zeggen, dat wij nationaal-socialisten zijn, wij meldden ons als vrijwilligers bij de Waffen-SS, bij de N.S.K.K., bij de verbindingsafdeelingen enz.

Wij wilden den oorlog meemaken, wilden er bij geweest zijn, wij wilden niet, dat men later tot ons zou kunnen zeggen: de jeugd van Europa heeft de Duitsche alleen laten strijden.
De recrutentijd kwam en daarmee ook bittere teleurstellingen. Wij geloofden reeds iets te zijn en iets te kunnen, maar ons ontbrak het allernoodzakelijkste: het geheele wezen te kunnen richten op den totalen inzet. Wij hadden medelijden met ons zelf, in plaats van vol vreugde midden er in te springen en eerst langzamerhand begrepen wij, dat ook de beste uitvluchten niet konden worden geduld. „Voor den Duitschen soldaat is niets onmogelijk", dat werd dan slechts tot waarheid wanneer men in omstandigheden, waarin alle anderen het zouden opgeven, toch stand hield.
Zoo groeit een ander mensch op, hij doet niet alsof hij aanvalt, hij valt aan, in het beslissende moment trekt hij zich niet terug, maar geeft zonder dralen alles, zijn wil is bevrijd van de duizend bezwaren, hij handelt zonder omwegen, recht op het doel af.
Het was een joodsche gedachte alles met takt en slimmigheid en langs listige omwegen te kunnen bereiken; alsof de wereld met trucs te regeeren is. Wij zagen en beleefden plotseling in verbluffende duidelijkheid, dat een deel van het Duitsche succes op het eenvoudige feit berust, dat men zonder hokuspokus recht op het doel afgaat en op deze wijze met den kleinsten, maar volkomen juisten inzet van krachten dat kan bereiken, wat men tot nu toe voor onmogelijk gehouden heeft.

Leven zonder masker

Weliswaar moet men daarvoor de uiterste nauwkeurigheid betrachten kunnen, maar wie eens een appèl, afgenomen door een Duitschen onder-officier, heeft meegemaakt, die weet alles af van deze nauwkeurigheid, welke ieder stofje op den loop van het geweer aangrijpt iemand het Zondagsverlof in te houden. Daden te volbrengen in het geloof aan dingen, die boven leven en dood staan, leeren zich zelf tot daden te dwingen, dat is een deel van dat „andere".
Het tweede echter is het leven zonder masker. Alle pose, alle

schijn viel weg en slechts de naakte mensch bleef over; óf een dappere en goede kameraad, óf een stuk ellende. Hier kon men noch met goochelkunsten, noch met branie den dappere spelen, terwijl slechts de angst regeerde, geen omkooperij met kleinigheden uit pakjes van thuis of met opgespaarde sigaretten waren in staat een niet aanwezig kameraadschappelijk gevoel te maskeeren.

Nog iets leerde ons deze strijd in het Oosten: Wij hebben gebrek aan alles, wat een beschaafd mensch noodig heeft, te beginnen met een vlekkelooze enveloppe tot aan ondergoed zonder luizen toe. Wanneer de keuken en de fouragewagen een paar dagen wegblijven, dan blijven slechts twee mogelijkheden, lui zijn en hongerlijden of zich inspannen en zoo lang zoeken totdat men de noodzakelijkheden voor een maaltijd bij elkaar heeft. Anderen voor zich te laten werken, dat gaat op zijn hoogst één- of tweemaal.

Voor de rest is men op zich zelf aangewezen. Wie niet mee wil doen, kan hoogstens met een voorgewende rheumatiek naar een ziekenhuis verdwijnen. Òf men jammert over het slechte eten, over weinig post, over koude, winderige wachten, waarbij de ooren en voeten bevriezen, over luizen en vlooien, over de valschheid der Russen, òf men slaat zich door alles heen, manlijk en zonder gemopper.

Zoo was het waarschijnlijk ook in den wereldoorlog. Ook hij, die langen tijd in de tropische rimboe geleefd heeft, weet dat: van uit de verre verten leert men eerst de kultuur en de beschaving op haar werkelijke waarde taxeeren; dingen, die heel gewoon zijn, zooals een schoon bed of een goed boek, worden tot oogenblikken uit een beter leven.

Kort en goed, men zou de verwende „jeunesse blasée" van de democratie een soldatentijd toewenschen. Maar niet slechts dat, men weet, dat dat de eenige redding voor hen beteekent. De oorlog is niet de vernietiger van het leven, zooals onze humanistische-pacifistische opvoeding ons dat altijd voor oogen gehouden heeft, integendeel, eerst in het veld wordt ons de waarde van dit leven helder bewust, eerst daar kan men het nationaalsocialisme als levensleer ten volle leeren begrijpen.

Bron van kracht

In het vaderland kan men veel schrijven over ,,de nieuwe orde", over ,,het ware socialisme", over de nieuwe ,,wereldbeschouwing"; wij willen dit ijverig werken daar niet met een lachje beschouwen en ons daar ver boven verheven gevoelen. Wij weten echter, dat eerst dan in ons vaderland het juiste begrip voor de nieuwe wereld zal komen, wanneer een groot getal van jonge mannen aanwezig zal zijn, die met de ijzeren taal van den oorlog bekend zijn.

Zonder voorwaarden te stellen, ons gevend in vol vertrouwen, zijn wij Adolf Hitler als Führer tot op de slagvelden van het Oosten gevolgd en menig goed kameraad rust uit van den strijd onder de zwarte Russische aarde.

In het vaderland hebben echter velen het hart vastgehouden: zullen deze ,,jonge avonturiers" niet door den afgrond verslonden worden, zij die zonder garantie en zonder beloften een Führer van een ander volk als soldaten volgen? Wij antwoorden: *Wij hebben noch beloften noch garanties van noode, hier in het Oosten vonden wij in ons zelf de bron van onze scheppende kracht, wij weten, dat een nieuw, een door den Führer vereenigd Europa ons initiatief en ons werk noodig heeft en dat is ons voldoende. Wanneer wij eens terugkeeren in het vaderland, dan zullen wij U toonen wat wij gewonnen hebben: dat ,,andere", dat geschiedenismakende zal in ons leven. Wij danken er den Führer voor, dat hij ons een plaats tusschen zijn soldaten inruimde.*

5.12/57